

og for alle de byggesten, der udgør velfærds-samfundet, at vi løser den opgave.

I Det Radikale Venstre satte vi os det mål at lave en reform, der tilvejebragte 210.000 nye folk til arbejdsstyrken. Det er almindeligt kendt, at vi ønskede en senere tilbagetrækning gennem en udfasning af efterlønnen og en pensionsalder, som fastsættes på baggrund af middellevetiden. Derudover ønskede vi en reform af dagpengesystemet, bedre integration, en indsats i uddannelsessystemet og endelig en skattereform.

Med velfærdsaftalen er Det Radikale Venstre med til at sikre et velfærdssamfund, som er langt mere robust over for de problemer, som den stigende levetid skaber. Vi har i mange år arbejdet for at få ændret grænserne for, hvornår man kan trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet. Med velfærdsaftalen er dette arbejde mundet ud i en reform af efterløns- og pensionsalderen, og det betragter vi som velfærdsaftalens mest socialt ansvarlige indslag, for det bidrager massivt til holdbarheden af velfærdssamfundet.

Vigtigst er den automatik, som forligspartierne har aftalt, og som sikrer, at middellevetiden kobles sammen med tilbagetrækningsalderen. Det gør situationen forudsigelig, så folk ved, hvad de kan regne med, og derfor er velfærdsaftalen et skridt i den rigtige retning. Men det er ingen hemmelighed, at Det Radikale Venstre gerne havde set et mere ambitiøst forhandlingsresultat. Vi ville gerne være gået langt videre, men regeringen havde på forhånd sparket en del emner til hjørne, herunder ikke mindst skattepolitikken.

Allerede i dag kan vi konstatere, at en ny befolkningsprognose har gjort den demografiske udfordring endnu større, og derfor må velfærdsaftalen ikke blive et stoppested. Behovet for reformer varer ved, og situationen er især problematisk på kort sigt. Vi har brug for hænder og hoveder nu, og den velfærd, som forespørgerne kerer sig om, er allerede i dag dybt afhængig af, om dette projekt lykkes.

Den radikale skattereform vil øge beskæftigelsen med omkring 30.000 fuldtidspersoner. Det ville give både råderum og ekstra hænder til forbedret velfærd i Danmark, men det har desværre ikke været muligt at trænge igennem med det. Regeringen fastholder et dybt socialt og økonomisk uansvarligt skattestop, og det beklager vi, for på sigt bliver skattestopet et velfærdsstop.

Angående spørgsmålet om ulighed på sundhedsområdet er der i velfærdsforliget afsat væ-

sentlige ressourcer til en forstærket kamp mod nedslidning og udstødning fra arbejdsmarkedet. Vi skal ikke acceptere et arbejdsmiljø, som betyder nedslidning og udstødelse. Vi skal forebygge stress, vi skal skabe rummelighed og sikre rehabilitering af syge, så de ikke udstødes, men kommer tilbage i arbejde, og vi skal forbedre folkesundheden. Vi skal have et effektivt arbejdstilsyn, som også omfatter det psykiske arbejdsmiljø, og derfor er der afsat 70 mio. kr. mere om året til arbejdsmiljøindsatsen og ansat over 100 ekstra tilsynsførende.

Som vi debatterede ved det forrige punkt, er det vores opfattelse, at der er indgået et socialt ansvarligt forlig, som både gør velfærdssamfundet mere robust og styrker kampen for et sundt arbejdsmiljø, mindre stress, mindre nedslidning og mindre udstødning. Lykkes vores forehavende, vil det klart have den positive effekt, som forespørgerne er optaget af.

Kl. 12.40

Hvis flere, helst alle, kommer i arbejde, giver det mindre ulighed, og hvis færre nedslides og overlades til pensions- og efterlønsystemet og i stedet har et langt, sundt arbejdsliv, giver det også mindre ulighed. Men hvis vi vælger at lade stå til, vil velfærden ikke kunne sikres. Så vil de menneskelige ressourcer til at hjælpe de syge på hospitalerne, at hjælpe de ældre på plejehjemmene, at uddanne børn og unge i skolerne og at bryde den negative sociale arv forvitre, og det vil med sikkerhed skabe langt større ulighed.

Men de radikale ambitioner er altså ikke stoppet. Vi har for længst fremsat et forslag om en kommission, der skal udarbejde en national handlingsplan for bekæmpelse af ulighed på sundhedsområdet. Vi ønsker også at afskaffe starthjælpen og kontanthjælpsloftet, som også skaber ulighed, og endelig ønsker vi et opgør med det asociale skattestop, inden det bliver et velfærdsstop. De forslag har ikke flertal her i Folketinget, men hvem ved? Måske får de det efter et valg, eller hvis flertallet besinder sig og tilslutter sig vores krav om en anden vej for Danmark.

Konklusionen er klar: I sin helhed gør velfærdsforliget velfærdssamfundet mere robust. Mange initiativer sikrer mindre ulighed og en større indsats for sundhed, og derfor er forliget socialt ansvarligt. Men det er ikke nok. Vi er nødt til at lave nye reformer, som sørger for, at der er hænder og hoveder nok til at sikre og forbedre velfærden, og det burde alle, der kerer sig